

**EL LLIBRE
DE LA SETMANA**
PERFIL

MÉS DE CINC ANYS DESPRÉS DE 'FIN' –LA PRIMERA NOVEL·LA QUE VA PUBLICAR DAVID MONTEAGUDO A FINALS DEL 2009 A ACANTILADO–, L'ESCRITOR PUBLICA 'INVASIÓN', LA PRIMERA FICCIÓ LLARGA QUE HA ESCRIT DESPRÉS DEL GRAN ÈXIT

JORDI
NOPCA

acollida de la novel·la –que inseria l'apocalipsi en una trobada de vells amics que *només* havia de ser un exercici de nostàlgia i petits excessos– li va permetre deixar la feina a la fàbrica on treballava i dedicar-se a escriure, una tasca que fins llavors havia pogut desenvolupar quan esgarrapava una mica de temps fora de l'horari laboral.

Fin va vendre més de 50.000 exemplars, ha estat traduïda al francès, al rus, a l'alemany, al neerlandès, a l'italià i al català, i fins i tot va comptar amb una adaptació cinematogràfica, dirigida per Jorge Torregrassa. Va ser estrenada pocs mesos després que a Acantilado fos publicat *El edificio*, primer recull de narracions de l'autor, que combinava material pre-

via *Fin* amb algun relat escrit durant els últims tres anys. L'editorial de Jaume Vallcorba havia donat a conèixer també dos textos previs de Monteagudo: el 2010, *Marcos Montes*, la història d'un miner que patia un accident mentre treballava, i el 2011, *Brañaganda*, una excel·lent mostra de la destresa de l'autor a l'hora de crear atmosferes inquietants, aquesta vegada empeltada dels codis de la novel·la gòtica.

Invasión és la primera ficció llarga que l'escriptor acaba des de *Fin*. Una vegada més, Monteagudo en té prou amb molt poques pàgines per submergir el lector en circumstàncies inquietants. Si en una de les narracions d'*El edificio* l'element que en un context quotidià obria una esclatxa pertorbadora era un globus amb forma de cavall, en aquesta nova entrega és la troballa de gegants el que desestabilitza progressivament el personatge principal de la novel·la. Oficinista en una petita ciutat de províncies, en García –de qui mai no sabrem el nom– ronda els quaranta, ha esquivat segellar cap compromís amb la seva companya, tot i que hi comparteix pis des de fa més de quinze anys, i viu immers en una tranquil·la mediterraneïtat fins que un dia, mentre pren una cervesa en un bar, un "indefinible malestar" s'apodera d'ell quan veu un home gegantí caminant pel carrer, un fet "insòlit i sorprenent" del qual ningú no pren nota.

En García intenta que la seva vida corrent no quedi afectada per aquella visió. No és fins al cap d'unes setmanes que en parla amb un company d'oficina: durant la conversa, aquest li recomana que visiti un psiquiatre, i en García li fa cas. Llavors entra en joc la prescrip-

INVASIÓN
DAVID
MONTEAGUDO
CANDAYA
190 PÀG. / 16 €

EN GARCÍA, PROTAGONISTA DE LA NOVA NOVEL·LA DE L'AUTOR DE 'FIN', VOL CONSERVAR L'ESTATURA DE SEMPRE ENMIG DELS NOUS CIUTADANS EXCEPCIONALMENT ALTS

ció mèdica, que de seguida és condimentada per una desagradable sorpresa en relació amb la parella. Els gegants continuen fent acte de presència per bars, carrers i botigues. Cada vegada n'hi ha més. Al mateix temps, en García –a qui s'ha diagnosticat un brot d'esquizofrènia– observa que alguns edificis comencen a ser reformats per acollir les noves dimensions dels inquilins.

El procés que viu el protagonista d'*Invasión* és semblant al que experimentava Amargós, el poeta que es resistia a adquirir la petitesa dels veïns a *Davant del rei de Suècia*, una de les millors narracions de Quim Monzó. En García vol conservar l'estatura de sempre enmig dels nous ciutadans excepcionalment alts. Es resisteix a deixar de ser normal i corrent –potser igual que li ha passat a l'autor, a qui l'èxit no ha aconseguit doblegar–, encara que cada vegada hi ha més gegants, i que arriba un moment en què ell serà l'excepció: la normalitat serà vista com a insignificant, petita, prescindible (aquesta percepció queda molt ben explicada en una escena que passa en un supermercat). El to de la narració de Monteagudo defuig la ironia monzoniana i explora el terror psicològic que impregnava les pàgines d'*El quimérico inquilino*, de Roland Topor, i d'*El bigoti*, d'Emmanuel Carrère, dues narracions en què els personatges pateixen una progressiva alienació per culpa de l'entorn, però també d'ells mateixos. Igual que passava amb *Fin*, el lector que a *Invasión* busqui un final revelador en sortirà probablement decebut: el que interessa a l'autor és el procés que pateix el personatge, sempre cohibit, menysprejat i amenaçat pels gegants. ♦

CRISTINA CALDERER

Una navalla a la lligacama

MARINA
ESPASA

vint l'èsser que ha viscut al marge de la societat és algú pur corromput pel món dels homes. Però ha plogut molt des del segle XVIII i fins i tot a les planures de l'estat d'Iowa se sap que entre les tiges de blat s'hi amaga el mal o l'egoisme dels homes sotmesos a condicions de misèria extrema. Això és el que va passar durant la Gran Depressió dels anys trenta, els anys en què la Lila, la protagonista absoluta d'aquesta novel·la, va créixer enmig d'un grup de desarraipats, maleïts i saltamarges,

sempre sota la cura d'una dona misteriosa, la Doll, amb la cara marcada per una cicatriu. La descripció de la vida comunitària i al marge de la societat és de primera, lírica i eixuta, amb navalles i llàgrimes, i hi ha algunes escenes memorables que descriuen el xoc que es produeix entre la nena salvatge i algun personatge més normal, com una dona que la porta en cotxe i que resulta que és una integrista natzarena.

El conflicte principal es produeix quan un pastor (d'ànimes, no d'ovelles) la recull, xopa per la

pluja i "buidada de llàgrimes" en un porxo on ha quedat abandonada. Se l'endú a casa i entre ells comença una relació que de fraternal passa a amorosa, amb casament i embaràs inclosos. Es tracta de material delicat per a una novel·la del

2015: espiritualitat, lectures de fragments dels evangelis, inquietud per situar el paper de Déu en la misèria de la humanitat, però l'escriptora nord-americana Marilynne Robinson (1943) no hi embarranca perquè té molt d'ofici, i ha trenat la cronologia de la història d'una

LILA
MARYLINNE
ROBINSON
EDICIONS DE 1984 /
GALAXIA
GUTENBERG
TRAD. ESTHER
TALLADA
304 PÀG. / 18 €

manera molt original: la lectura es manté viva perquè sempre hi ha l'esperança de descobrir un secret original –que no estaria lluny del pecat original– que expliqui què va passar de debò quan la Doll va endur-se la Lila d'una revolada. Les preguntes ingènues però duríssimes que fa la Lila al seu marit sobre tot allò que no entén i les respostes entre divertides i preocupades del pastor formen l'altre atractiu del llibre, que queda potser una mica desequilibrat entre les parts que s'ocupen de la vivor de la vida a camp obert i les que retraten la placidesa de les reflexions sobre Déu de qui, per fi, ha trobat una mica de pau. La traducció d'Esther Tallada, que reproduïx un registre oral incorrecte, sona de meravella. ♦